

encara algun d'aquells antics ballaires forma entre els qui avui a les ballades munten el numeret. Bé que no pas amb tant d'estrèpit i sense acompanyar-hi l'edat, el gas generat pel mam ni, necessàriament, la nocturnitat.

Sigui com sigui, ara no són pas els joves que fan cabrioles i mà-i-manetes, sinó gent granadeta. I si s'ha de fer compliment al variat repertori a què poden abocar les seves exhibicions, aviat podem veure aparèixer altres aportacions amb títols tan suggeridors com és ara "Giravoltem", "Fem la barca", nyi-nye-re-nyó!", etc., amb les quals es podrà lluir el personal d'edat provecta. Que floritures d'aquesta mena serveixin per agrupar els fans del rock i d'en Mickael Jackson, ja són figures d'un altre paner; jo diria que és més una il·lusió dels obsedits -no sé per què- a guanyar adeptes entre els assidus de les discoteques, que justament deuen ser la llebre de més mal haver. Potser tampoc la crisi de jovent no és tan greu com n'hi ha que la pinten. Ja se sap que la joventut va a rafegades en les seves fal·leres i, al cap i a la fi, el món juvenil no s'acaba pas a les discoteques, oi se'n falta! Per què hem de creure que els nostres joves no tenen criteri capaç de copsar el valor i la importància del patrimoni sardanístic? I si és així, no és contraproduent frivolitzar allò que hauríem de respectar i conservar curosament amb la idea equivocada que a ells també els agrada de fer el criatura? Que ja és pega que siguem únicament nosaltres i ningú més els qui ens dediquem a empobrir el nostre cabal cultural. Ho heu vist fer amb els balls i danses d'altres pobles? Certes manipulacions només es poden comprendre en els desaprensius que volen entabanar al preu que sigui una clientela forània fent una amanida d'elements folklòrics com més cridanera millor.

La sardana ha atès un grau de realització difícilment superable. És clar que sempre es pot anar enriquint i també perfeccionant, però no pas amb l'addenda d'elements extrínsecs que, si no la devaluen, almenys li fan perdre caràcter. No és qüestió de donar gat per llebre ni anar al darrera de ningú oferint uns incentius que no són del cas perquè no arribarem enlloc. La sardana hi perdrà qualitat i tots nosaltres el temps. Malament que s'hagi d'atreure a qui ja no li surt de dintre seu. És allò que se sol dir al meu poble: allà on no sóc, no m'hi esperis.

JOAQUIM ARMENGOL